

Ordføreren (Meergaard): Da der ikke er stillet noget Endringsforslag, vil der ikke være Grund til at komme nærmere ind paa dette Lovforslags Enkeltheder; dets Grundsaetninger ere jo forhandlede her i Salen ved 1ste Behandling. Det er særlig to Spørgsmaal, der have været Genstand for Udvalgets Overvejelser; for det første Spørgsmaalet om Godtgørelsesreglerne ved Udrædelse af Anstalten og for det andet Spørgsmaalet om Forandringer i Tarifferne for Livrenter, hvilket jo er en Hovedbestemmelse i Lovens og den, som der ogsaa fra Regeringens Side lægges den største Vægt paa. Med Hensyn til Opgørelsesreglerne har man, som det fremgaar af Betænkningen, fra et Mindretals Side i Udvalget været betænkelig ved de Regler, der følges i Anstalten. Ganste vist ere disse Regler ved selve Forslaget blevne mildnede i en ikke ringe Grad, og det, der er af saa godt som alle blevet betegnet og maatte betegnes som ubilligt, er blevet rettet her, men alligevel have adskillige af Udvalgets Medlemmer ment, at der er Grund til at lempe disse Regler yderligere, saaledes at Godtgørelsen for dem, der udraadte af Anstalten, blev større, og navnlig har man ment, at det vilde være retfærdigt paa Grund af selve Lovens Bestemmelser; med andre Ord, man har ment, at den Fortolkning af den gældende Lov, der følges, ikke er ganste rigtig. Naar Udvalget har set paa dette Spørgsmaal slet og ret som et Realitetsspørgsmaal, har Flertallet af Udvalgets Medlemmer imidlertid ikke kunnet finde sig overbevist om, at der kunde være Grund til at stille Endringsforslag i saa Henseende. Man har ment, at der ikke forelaa tilstrækkelig Grund til at begunstige de frivillig udrædende i den Grad, som man fra flere Udvalgsmedlemmers Side har ment det heldigt at gøre. Udvalget har haft flere Eksempler i den Retning foreliggende, udregnede af Anstaltens Teknikere, og det har vist sig, at man i flere Tilfælde unægtelig kunde komme til at gaa Anstaltens Interesser for nær ved at gaa ind paa Forslag, der forsøgsvis have været stillede i Udvalget. Det er utvivlsomt, at den største Udgift for Anstalten ved en Forsikring falder lige ved Forsikringens Begyndelse, til Agentprovision, Lægehonorar osv., og ligeledes er der i Begyndelsen mest Skrivert. Der er heller ikke Tvivl om, at det maa siges, at de, der frivillig udræde af Anstalten, i Reglen ville være „gode Liv“, som det i Følge deres Helbred er i Anstaltens Interesse at beholde. De, der ere sig bevidste, at de ere syge eller at de i alt Fald maa være forberedte paa en tidlig Død,

ville være utilbøjelige til at træde ud. Det kan altsaa ikke nægtes, at af disse og mange andre Grunde ere Udrædelser uheldige for Anstalten. Hertil kommer, at naar man ser hen til Anstaltens ideale Betydning, om jeg saa maa sige, maa det være i dens Interesse at holde paa ikke at gøre Udrædelser af den art for lette. Jeg har i alt Fald for mit Vedkommende intet imod at acceptere fuldt ud den Tanke, at der bør gives en Slags Bøde for at træde ud, at det at træde ud af Anstalten ikke skal være noget alt for let. Efter min personlige Opfattelse af denne Sag, forholder det sig saaledes, at mange Mennesker behandle hele dette Forhold meget letfindigt; de indtræde i Anstalten uden rigtig at have overvejet, hvorvidt de ere i Stand til at opfylde de Forpligtelser, de derved paatage sig, og maasse for ved Hjælp af Policen med større Sikkerhed at kunne skaffe sig Pengelaan. Mange Gange kunne Venner og bekendte give et lille Laan, naar de saa en saadan Livsforf. ansalten, da den dog giver en Flig af Sikkerhed. Særlig af disse Mennesker udræde mange. Jeg tror i det hele, at de fleste Udrædelser skyldes Grunde, som der ikke er særlig Anledning for os til at sympatisere med, og som der altsaa fra det almenes samt fra Anstaltens og Statskassens Side ikke kan være særlig Grund til at støtte og begunstige. Andre have i den Henseende haft en anden Mening, men hele Udvalget har dog været enig om ikke at stille noget Endringsforslag, fordi Tiden var saa fremrykket, og fordi man heller ikke mente at kunne blive enig med Regeringen om Endringen. — Det andet Spørgsmaal, der har været stærkt paa Bane i Udvalget, angaar som saet Forandring af Tariffen for Livrenter. Det er da navnlig gjort gældende, at det er beklageligt at skulle gaa til en saa overordentlig stor Forhøjelse af Livrentepremien, navnlig naar man vel en Gang kommer til at afløse Aftægtsforhold med Tegning af Livrente. Dette har jo fra Begyndelsen været paatænkt, men Tanken har aldrig vundet megen Anklang. Medlemmer af Udvalget have dog ment, at den nu var begyndt at komme stærkere for Dagen, og at det da vilde være beklageligt paa en Tid, da den havde faaet Bind i Sejlene, at gaa til en saadan overordentlig Forhøjelse af Tariffen. Men trods dette har Udvalget maattet skønne, at der ikke er Spor af Mening i at lade det Forhold vedblive, som har bestaaet i en Række af Aar, at den ene Klasse Interessenter skal betale for den anden. Der er jo tabt overordentlig betydelige Beløb i Anstalten ved Livrente, idet Levealderen er forlænget. Det samme For-